

Θέμα 7ο: Σάββατο 23 / Κυριακή 24 Νοεμβρίου 2024

Ο ΤΥΦΛΟΣ ΣΤΗΝ ΙΕΡΙΧΩ

Εισαγωγή

Όλο το σύμπαν, έγινε από φως! Δεν θα κάνουμε όμως, «Φυσική» σήμερα. Για ένα άλλο Φως θα μιλήσουμε! Κάποιον άλλον Ήλιο! Την Πηγή του φωτός! Εκείνον, που με ένα Του πρόσταγμα, «γενηθήτω φῶς», έφτιαξε το φως που καταπλημμύρισε τα σύμπαντα!

Αυτός είναι, που τεχνούργησε με ασύλληπτη σοφία και τον θαυμαστό δέκτη αυτού του φωτός: τα μάτια! Εκείνος που είπε: «Έγώ είμι τό φῶς τοῦ κόσμου!»! Έδωσε το φως το υλικό σε εκατομμύρια ήλιους! (Φως που κάποια μέρα θα δύσει). Αλλά που ήρθε και ο Ίδιος στη γη για να χύσει το αιώνιο και άδυτο (δηλαδή χωρίς δύση) Φως στις ψυχές των ανθρώπων!

Αυτός! Ο Χριστός! Το Αληθινό Φως! Με πόση ευαισθησία στάθηκε μπροστά στους ανθρώπους της εποχής Του, που είχαν χάσει των ματιών τους το φως! Μόνο Εκείνος! Η Πηγή του φωτός, είχε τη δύναμη να θεραπεύσει τα άρρωστα μάτια! Να τα ξαναοίξει στο φως! Στο φως το πρόσκαιρο και στο Φως το Αιώνιο! Και το έκανε.

Μπροστά σε ένα τέτοιο θαύμα θα σταθούμε σήμερα, όπως μας το διηγούνται οι ιεροί Ευαγγελιστές, Λουκάς και Μάρκος.

Αφήγηση:

Ο Κύριος αναχωρεί από την Ιεριχώ. Κόσμος πολός, τον ακολουθεί. Οχλοβοή στο μεγάλο δρόμο που βγάζει από την πόλη. Ποδοβολητό: σκόνη! Το άκουσε και αναρωτήθηκε ο τυφλός ζητιάνος, ο καθισμένος στη συνηθισμένη του γωνιά εκεί στο σταυροδρόμι. Δεν άργησε να μάθει ποιος περνά! Γοργοτύπησε η καρδιά του!

Ο Ιησούς! Σαν πίδακας όρμησε από τα βάθη του η φωνή!

—«Ίησοῦ! Υιέ Δαυίδ! έλέησόν με!».. Φωνή, με δύναμη ψυχής και λαχτάρα! Ούτε μία, ούτε δύο! Συνέχεια να κραυγάζει! «Έλέησόν με, Ίησοῦ», απόγονε του Δαυίδ!

Ο κόσμος γύρω τον άκουγε. Στην αρχή διόλου δεν παραξενεύτηκε. Τι άλλο θα έκανε ο τυφλός ζητιάνος, ο γνωστός στην πόλη τους, ο Βαρτιμαίος, ο γιος του Τιμαίου; Όλη του τη ζωή εκεί δα στεκόταν ζητώντας βοήθεια. Ελεημοσύνη θα ζητούσε κι από τον Ιησού. Χρήματα. Μα αυτός το παράκανε! Τους ντροπιάζει όλους, στον επίσημο Επισκέπτη! Ας σταματήσει τις φωνές του, πια!...

—Σταμάτα! Πάψε! Σιωπή! Ακούγονταν επιτιμητικά από τα στόματα όλων, εκεί κοντά του. Μη φωνάζεις! Ντροπή! Έχεις απαίτηση με εσένα να ασχοληθεί ο Διδάσκαλος; Σταμάτα επιτέλους!...

Μα, ενώ εκείνοι του φώναζαν επίμονα και προσπαθούσαν να του κλείσουν το στόμα, τόσο εκείνος δυνατότερα φώναζε:

—«Υιέ Δαυίδ, Ἰησοῦ, ἐλέησόν με»!... Ελέησόν με, Ἰησοῦ!...

Και να που ο Κύριος, σταματά την πορεία Του! Ἐχει ακούσει όχι μόνο τη φωνή του, αλλά και τη βαθύτερη λαχτάρα της ψυχής του, που οι άλλοι γύρω δεν είχαν υποπτευθεί! Δίνει εντολή να τον φέρουν κοντά Του! Ω! κοντά στον Ἰησοῦ, και τι θαυμαστό δεν μπορεί να γίνει!

Πώς άλλαξαν αμέσως διάθεση εκείνοι που τον εμπόδιζαν! Που του ἔλεγαν να μην ενοχλεί τον Διδάσκαλο! Τώρα του φωνάζουν

—Ἐλα! «Θάρσει ἔγειραι, φωνεῖ σε»! Θάρρος! Σήκω, σε φωνάζει κοντά Του!

Πώς σκίρτησε η πονεμένη του Βαρτιμαίου καρδιά, όταν άκουσε ότι τον προσκαλεί ο Κύριος! Πετάει αμέσως το ιμάτιό του, για να ελευθερώσει τα βήματά του από το εμπόδιο, και σπεύδει κοντά Του! Και να τώρα, ο τυφλός, μπροστά σε Κείνον που είναι το Φως!

—«Τί σοι θέλεις ποιήσω;» τον ρωτά ο Ἰησοῦς. Γιατί με φωνάζεις; Τι θέλεις να σου κάνω; Μεγάλη η στιγμή για τον τυφλό! Ὅχι· δεν θα ζητούσε χρήματα, όπως ως τώρα από τους άλλους ανθρώπους! Τώρα έχει μπροστά του το Βασιλιά Χριστό! Τον απόγονο του Δαυίδ! Θα του ζητήσει εκείνο, που Εκείνος μονάχα μπορεί να του δώσει!

—«Κύριε, ἵνα ἀναβλέψω»! Φωνάζει, με όλη τη δύναμη της ασάλευτης πίστης του! Σε πιστεύω Θεό παντοδύναμο! Εξουσιαστή! Το «Φως το Μέγα» που προανήγγειλαν οι Προφῆτες! Γι' αυτό, μεγάλο δώρο θα σου ζητήσω, Δωρεοδότη Χριστέ! Θέλω το φως, στα σβησμένα μου μάτια!

Σε ποιον με τέτοια υπέροχη πίστη, που πιστεύει στα απίστευτα, αρνήθηκε ποτέ ο Κύριος τη δωρεά Του; Το βραβείο Του, το έχει πάντα έτοιμο για της Πίστης τους αγωνιστές!

—«Ἀνάβλεψον»! του λέει χωρίς καθυστέρηση! «Ἡ πίστις σου σέσωκέ σε». Η δυνατή σου πίστη σε έσωσε!

Κι αμέσως θαύμα! «Ἀνέβλεψε παραχρῆμα»! Την ίδια στιγμή ανοίξανε τα μάτια του μπροστά στο φως! Στο φως του ήλιου, που αγκαλιάζει τη γη και την ντύνει ομορφιά και της δίνει ζωή! Μπροστά στο Φως το Αιώνιο, που είναι ο Χριστός! Και χύνει στους κόσμους της ψυχής ομορφιά και ζωή, δόξας Ουράνιας!

Και τι κάνει τώρα ο πριν τυφλός; Δεν του αρκούσαν τα δάκρυα της χαράς και της ευγνωμοσύνης, που έχυσε γονατιστός στα πόδια του Ευεργέτη του! Δεν του αρκούσαν τα λόγια της ευχαριστίας!...

«Ἦκολούθησεν Αὐτόν, δοξάζων τόν Θεόν»! Τον ακολούθησε! Δεν έτρεξε στο σπίτι του, στους δικούς του, να αναγγείλει τη χαρά! Δεν ξεχάστηκε γυρίζοντας εδώ και εκεί τα νέα του μάτια, ζητώντας να ανακαλύψει τις χαρές του κόσμου! «Ἦκολούθησεν Αὐτόν»! Μόνο κοντά στον Ευεργέτη Του ένιωθε ευτυχισμένος! Μόνο κοντά στο Φως! Και «δοξάζων τόν Θεόν»· ομολογώντας τα μεγαλεία και τη δύναμή Του, σκορπούσε γύρω τόση χαρά και θαυμασμό. Ἐκανε τον κόσμο να στέκεται έκπληκτος μπροστά στα μεγαλεία του Θεού! Ὅλος ο λαός να αναπέμπει «αἶνον τῷ Θεῷ»! Να υμνεῖ το θεϊκό του Κυρίου μας μεγαλείο!

Ο Βαρτιμαίος ήταν τυφλός, μακριά από το Χριστό! Ο Βαρτιμαίος, βρήκε το φως και έγινε φως για τους άλλους, κοντά στο Χριστό!

ΣΥΖΗΤΗΣΗ

α) Ο πολυεύσπλαχνος Κύριός μας, παιδιά, με πολλά θαύματά Του έδειξε την αγάπη Του στους ανθρώπους. Όμως τα θαύματα του Κυρίου μας δεν ήταν μόνο έκφραση ευσπλαχνίας στον άνθρωπο. Ήταν και μια έμπρακτη ουράνια διδασκαλία! Μεγάλες, θεϊκές Αλήθειες, μας δίδαξε με τα θαύματά Του!

Και ποια Μεγάλη Αλήθεια μας δίδαξε, δίνοντας με θαυμαστό τρόπο το φως στους τυφλούς;

Είναι ο Πλάστης των ματιών μας και ο Φωτοδότης τους! Ο Φωτοδότης όλου του κόσμου! Αφού, Αυτός είναι το Φως και η Πηγή του φωτός! Αλλά μόνο το φυσικό φως έπλασε και δίνει; Μόνο τους ήλιους και τα σύμπαντα φωταγώγησε, χαρά στα φυσικά μας μάτια;...

Χαρίζει και το πνευματικό φως! Άφθονο στα μάτια της ψυχής και του νου μας! Για να βλέπουν και να καταλαβαίνουν το μεγαλείο του θείου Του λόγου. Πάντα με μια προϋπόθεση. Να το θέλουν και να το ζητούν.

Παρατηρήσατε τον τυφλό της Ιεριχώ; Έδωσε μάχη επιμονής με κείνους που τον εμπόδιζαν να φωνάζει και να ζητά απ' το Χριστό εκείνο που ποθούσε. Και όταν τελικά έφτασε κοντά Του, τι του ζήτησε; Μικροπράγματα; Όχι! Του ζητά το σπουδαιότερο Θεϊκό δώρο!

Το φως Του! «Κύριε, ίνα αναβλέψω»!

Μα, υπάρχει περίπτωση να μη θέλει κανείς το φως; Τι πιο καθαρό, πιο λαμπρό, πιο χαρούμενο, πιο χρήσιμο από το φως;

β) Όμως, κάποιες σκέψεις ακόμα θα μας απασχολήσουν:

1) Το φως των ματιών μας, βέβαια, όλοι το θέλουμε. Έτσι και κάτι πάθουν τα μάτια μας, αμέσως τρέχουμε στον οφθαλμίατρο! Καλά κάνουμε. Ο Θεός έδωσε την επιστήμη και τους γιατρούς στους ανθρώπους.

Όμως, προσέχουμε αυτά τα μάτια που ο Φωτοδότης μας χάρισε, να τα χρησιμοποιούμε σωστά; Άραγε, είναι πλασμένα για να τα βλέπουν όλα; Μήπως χρειάζεται κάποτε να κατεβάζουμε τα βλέφαρα;

Χρειάζεται. Γιατί, κάθε τι που βλέπουν τα μάτια, περνά στην καρδιά και στον νου μας. Αν δεν είναι καθαρό, θολώνει το φως τους. Τα σκοτεινιάζει. Όπως τα φοβερά καυσαέρια, το φτωινό χρώμα του Ουρανού! Αφήνει επάνω τους τη μαύρη σκόνη και τη μουντζούρα του κακού. Αποτυπώνει εικόνες και παραστάσεις βρώμικες, που ξεσηκώνουν μέσα μας πολλές αδυναμίες και κακίες! Πάει η καθαρότητα της παιδικής καρδιάς, που τόσο άρεσε στον Κύριο!...

Και ξέρετε τότε τι δείχνουν τα μάτια; Πονηράδα, οργή, πείσμα... Χρειάζεται, λοιπόν, να τα χαμηλώνουμε κάποτε. Να τα κλείνουμε ή να τα παίρνουμε από εικόνες που σκιάζουν, σαν μαύρα νέφη, το καθαρότατο φως του Χριστού στον ουρανό της ψυχής μας! Τα μάτια μας μονάχα

της καρδιάς τη γλυκιά καλοσύνη, την αγνότητα, τη χαρά και το φως του Χριστού να καθρεφτίζονται. Να μη χρειαστεί ποτέ να τα χαμηλώσουμε από ντροπή ή φόβο.

2) Πώς θα το πετύχουμε όμως αυτό;

Χρειαζόμαστε το άλλο Φως! Να συνδέσουμε τους λαμπτήρες της ψυχής μας με τη γεννήτρια, την Πηγή, αυτού του Φωτός! Ποια, είπαμε, είναι;

Το διακήρυξε μπροστά στα πλήθη ο ίδιος ο Κύριος. «'Εγώ είμι τό φῶς τοῦ κόσμου»! Του κάθε ανθρώπου το φως! Αυτός που με ακολουθεί, ποτέ δεν θα πλανηθεί σε λαθεμένους τρόπους ζωής· δεν θα χαθεί στα σκοτάδια της αμαρτίας· αλλά θα έχει μέσα του το φως που οδηγεί στην αληθινή ζωή» (Ιωάν. η' 12).

Φως, λοιπόν, ο Χριστός μας! Και σε ποιους το χαρίζει;

Σε κείνους που το θέλουν και του το ζητούν επίμονα, σαν τυφλοί! Τους το χαρίζει! Και τότε βαδίζουν πια τον δρόμο της ζωής τους, όχι στα τυφλά και σκοτεινά. Έχουν οδηγό τους το φως του Χριστού. Δεν μπορεί ο Πονηρός να τους ξεγελάσει. Μα, ούτε και να τους πλησιάσει! Λάμπουν! Δεν ζητιανεύουν πια ψευτοχαρές και πρόσκαιρα μικροπράγματα του κόσμου! Τι τα θέλουν! Η ψυχή τους γεμάτη φως και χαρά, προσπαθεί να ευωδιάζει γεμάτη από τις αρετές του Χριστού!

3) Τι συμβαίνει, όταν κάποιος δεχτεί το φως του Χριστού στην καρδιά του;

Γίνεται και ο ίδιος φως! Το φαντάζεστε, να είναι ο καθένας μας, φως Χριστού! Ένα αστέρι, φωτεινό, οδηγητικό, μέσα στο σκοτάδι του αμαρτωλού κόσμου; Το είπε όμως ο Κύριος! «'Υμεῖς ἔστε τό φῶς τοῦ κόσμου». Εσείς είστε του κόσμου το φως! (Ματθ. ε' 14). Ποιοι δηλαδή;

Όσοι έχετε πάρει από εμένα το φως! Οι Χριστιανοί! Προορισμός σας στη γη είναι, να το σκορπάτε γύρω σας. Να βρίσκουν με αυτό και οι άλλοι άνθρωποι τον αληθινό και σωστό δρόμο της ζωής.

Μα, πώς θα σκορπίσουμε εμείς το φως του Χριστού;

- Με το φωτεινό, καλό παράδειγμά μας.
- Με τον λόγο μας, που θα μεταδίδει το Φως της Αλήθειας του Χριστού.
- Ακουμπώντας και σε άλλα χέρια την Αγ. Γραφή και άλλα βιβλία της Ορθόδοξης Πίστης μας.
- Να πιάσουμε κι άλλους από το χέρι και να τους φέρουμε στο Φως! Στον Χριστό μας! Στην Αγία Ορθόδοξη Εκκλησία μας! Εκεί χαρίζει σε όλους το φως! Εκεί ακούγεται ο θείος Του λόγος.

Όταν, παιδιά, ο Κύριος όρισε την τόσο υψηλή αποστολή των Χριστιανών (στην «επί του όρους ομιλία» Του), να γίνουν «φως του κόσμου», είπε και κάτι άλλο που μας ενδιαφέρει.

— Κανείς, είπε, δεν ανάβει λυχνάρι στο σπίτι του (ή άλλο φωτιστικό) και το σκεπάζει με ένα κάδο (καζάνι)! Το τοποθετεί ψηλά· να φωτίζει όλους και όλα μέσα στο σπίτι. Έτσι και εσείς.

Το φως που σας έδωσα να το σηκώνετε ψηλά. Μην το κρύβετε. Το παράδειγμά σας να είναι φωτεινό. Ποιος δεν βλέπει μια ολόφωτη πόλη χτισμένη στην κορυφή του βουνού;

Έτσι να βλέπουν και τη δική σας ζωή. Όπου κι αν βρίσκεστε. (Στο σπίτι, στην εργασία, στις παρέες σας, στο σχολείο, στο παιχνίδι, στην ψυχαγωγία, παντού). Πάντα καθαροί στην καρδιά. Υποδειγματικοί στα καλά έργα. Πάντα, φως Χριστού!

—Εμείς δύο πράγματα θα κάνουμε. Ποια;

1) Θα ακολουθούμε πιστά Εκείνον, που είναι το «Φως του κόσμου».

2) Μέσα στην όμορφη φωτεινή Πατρίδα μας, που τη λένε και «Χώρα του φωτός», να προσθέσουμε κι εμείς τη δική μας φωτεινή παρουσία. Πώς; Με τους τρόπους που είπαμε, πριν. Για να είναι πάντα η Ελλάδα μας, σαν «πόλη επάνω στο βουνό» και να λάμπει σε όλο τον κόσμο με το φως του Χριστού μας. Της Ορθοδοξίας μας το φως! Γιατί μόνο αυτό το Φως μπορεί να σώσει τον κόσμο από του Αντίχριστου τα θανατερά σκοτάδια!...

Σύνθημα: «Φως Χριστού» στον κόσμο γίνομαι κι εγώ.